

HARLEQUIN®

Ajalooline romaan

A man and a woman in 18th-century attire are shown in a close embrace. The woman, with blonde hair styled up, wears a red dress with a large puffed sleeve and a pearl necklace. The man, with dark hair and a beard, wears a dark coat over a white shirt with ruffled cuffs. They are in a room with wood-paneled walls.

BRONWYN
SCOTT

KRAHVI HOOLEALUNE

See neiu oli tema ainus kiusatus...

Bronwyn Scott
The Earl's Forbidden Ward
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Nikki Poppen

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B07211210
ISBN 978-9949-12-934-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Autori kiri

Ma loodan, et te naudite raamatut „Krahvi hoolealune“ ja Peytoni armumise lugu. Mulle pakkus suurt lõbu luua kangelanna, kes võiks talle väljakutse esitada. See raamat oli suurepärase võimalus kokkupuuteks Venemaa ajalooa. Mul õnnestus mõni aasta tagasi õppida Venemaal otse Peterburi külje all ja sest ajast saati olen kogu aeg tahtnud kirjutada lugu, milles peegelduks Venemaa ajalugu. Tessale diplomaadi tütre päritolu omistades sain selleks suurepärase võimaluse.

Samuti oli huvitav, kuid ka veidi keeruline uurida Venemaa saatkonna asukohta tolleaegses Londonis, sest saatkond kolis oma esialgest asukohast Kensingtoni ja Napoleoni sõdade ajal see isegi ei tegutsenud.

Kolmas huviobjekt oli Akadeemias toimunud stseen. Peytoni meenus John Turneri maalist on täiesti tõene. Ma leidsin lühikese, kuid suurepärase artikli, mis jutustas Akadeemia tolleaastasest kunstinäitusest, ja ma lihtsalt pidin seda kasutama.

Selle raamatu viimane proovikivi oli kõrgseltskonna tavalisest ümbrusest välja astumine. Ma tean, et Tessal ei oleks saanud olla maja Mayfairis, niisiis oli huvitav uurida 1830. aastate Bloomsbury asustust. Mul oli hiljutisel uurimisretkel Londonisse võimalus Bloomsburys ringi kõndida, mis aitas mul Tessa ümbruskonda põhjalikumalt kirjeldada.

Kui te soovite Bloomsbury, Akadeemia kunstinäituste või saatkondade kohta rohkem teada saada, külastage minu veebilehte aadressil www.bronwynnscott.com ja lugege lisaks!

Minu nõole Rachelile, kes tahtis teada, kuidas sõjad
algavad, ja kuulas tõepoolest, kui ma talle seda
seletasin.

Peatiikk üks

London, 1832. aasta kevad

Peyton Ramsden, Dursley neljas krahv oli ametis sellega, mida ta oskas kõige paremini – tehniliselt parima, emotsioonitu seksiga oma kahe viimase aasta armukesega. Oles naise rahulduses kindel, sooritas ta viimase tõuke ja tõmbus eemale, et džentelmenina linadesse lõpetada.

Tema armuke, elegantne Lydia Stayton, toetas end ühele küünarnukile, lastes lina valgel satiiril väljakutsuvalt oma puusalt libiseda. „Niisiis jäta sa minuga hüvasti,“ ütles ta asjalikult.

„Jah, seda ma teen,“ vastas Peyton rahulikult. Polnud vajadust vestluseks riietuda, kuigi ta oli kavatsenud selle teema üles võtta *pärast* seda, kui on voodist välja saanud. Mehena, kellele meeldis oma elu korralikesse lahtritesse paigutada, tundus kuidagi loomupäraselt vale rääkida pärast suguühet ametiasjadest, isegi kui ametiasjaks on seks.

„Kust sa tead?“ Ta polnud sellest rääkinud ega nende vahekorra lõpetamise kohta vähimatki vihjet pillanud,

sest ta oli linna tulnud alles kolme päeva eest, kuigi oli juba nende vahekorra alguses selgeks teinud, et tal ei ole kavatsust säilitada nende suhet üle kahe aasta.

„Täna õhtul oli see tavalisest halvem.“ Lydia rääkis alati nii, nagu mõtles.

Peyton heitis talle kõrgi pilgu, üks kulm väljakutsuvalt kergitatud. „Kahtlen selles väga, madam.“ Kui oli olemas ala, milles vennad Ramsdenid silma paistsid, siis oli see voodikunst. Neid oli varases nooruses õpetatud, kuidas naisele rahuldust pakkuda, see oli üks osa nende isa džentelmenikoolituse režiimist.

Lydia laskus tagasi patjadele, tüdinult sõnu rõhutada. „See pole *see*. See pole *kunagi* see. Sa tead, et sa oled magamistoas oiavoline, Dursley. Sa ei vaja minu kinnitust, et sinu oskused on ületamatud.“

Dursley. Mehele ei meeldinud igapäevaks tiitlikandja olla, eriti kellegi jaoks, kellega tal on vahekord. Peyton veeretask end ainsa sujuva liigutusega voodist välja ja astus üle toa tooli juurde, millel ootasid tema rõivad. Ta võttis särki, et see selga panna. Võib-olla peaks ta nõudma, et tema järgmine armuke teda Peytoniks kutsuks. Võib-olla mitte. Pealesunnitud intiimsus ei ole tõeline intiimsus, ja üle kõige nõudis ta austust.

„Noh, jumal tänatud. Ma hakkasin hetkeks juba kahtlema.“ Mehe toon andis mõista otse vastupidist. Tõelises sõnumis ei saanud eksida. Dursley krahv ei kahelnud eneses vähimatki, mitte üheski oma elu aspektis.

Lydia ohkas. „Oskused pole veel kõik, Dursley. Selleks, et hea armastaja olla, on vaja enam kui tublidust voodis. Ühel päeval pead sa midagi tundma hakkama.“

See oli vana teema. Lydia oli nende suhete kestel teda rohkem kui üks kord eemalolekus süüdistanud. Täna õhtul oli Peyton otsustanud seda märkust ignoreerida. Vaidlemine nende suhete lõpus ei lahenda midagi. Ta tõmbas püksid jalga ja puged oma kuube. Ta läks Lydia peegilaua juurde ja võttis kuue sisetaskust väikse karbi. Tal polnud vaja Lydiale öelda, mis see on. Naine oli neis asjus piisavalt kogenud teadmaks, et see karp sisaldab hinnalist lahkumiskingitust, midagi, mille puhul ta võib ise valida, kas sellega uhkeldada või see maha müüa, olenevalt oma olukorrast. Karbile asetas mees visiitkaardi.

„Peter Pennington, Wyndhami vikont, on vihjanud, et ta on turust huvitatud. Ma pakkusin talle selle maja rendiõigust, kui sa vastu pole.“ Lydia pidi täpselt teadma, mida see tähendab. Mees oli leidnud talle teise kaitsja. Tema rahaline turvalisus ei kannataks mehe lahkumise tõttu.

„Braavo, väga kena, Dursley. Sa võtsid kõik lahtised otsad kahe lausega kokku.“ Lydia tuli voodist välja ja libistas oma pikad käsivarred siidist hommikumantli käistesse, too oli üks mehe kingitustest aastate kestel. Ta sõlmis vöö pihal kinni. „Ütle mulle, kas sa pole väsinud end kogu aeg talitsemast?“ Need sõnad ei olnud heasoovlikud.

Ohoo, tavaliselt kõigutamatu Lydia on haavunud. Peyton tundis, et aeg on sündsalt kombel väljuda, enne kui nende lahkumineks tüliks muutub. Ta mõistis naise rahulolematust. Sest hoolimata füüsilisest naudingust, mida ta naisele pakkus, tahtis Lydia temalt midagi enamat, mida ta ei tahtnud anda. „Ma tean, mida sa tahad, Lydia. Wyndham sobib minust paremini pakkuma sulle illusiooni armastusest.“ Ta tegi naise suunas lühida kummarduse. „Soovin sulle parimat. Head õhtut, mu kallis. Mul on täna õhtul veel üks asi ajada. Ma väljun ise.“

Jõudnud välja külma õhtupoolikusse, saatis Peyton oma tõlla koju, soovides sõitmise asemel kõndida. Õhtuõhk oli virgutav ning ta tundis äkki ootamatut energiapuhangut, mis nõudis kasutamist. See oligi hea – jalutuskäik annab talle aega mõelda ja mõelda on paljust. Huvastijätt Lydiaga oli ainult üks neist küsimustest, mida ta linna lahendamata oli tulnud. Teine asi oli ametlik kutse vanalt sõbralt Whitehallist, mis puudutas üht hiljuti lahkunud kolleegi.

Peyton tõmbas välja taskukella ja lõi selle kaane lahti. Kell oli üheksa. See jättis talle pool tundi aega kuni kohtumiseni lord Brimleyga kell üheksa kolmkümmend. Nad pidid arutama üht Whitehalli teemat. Brimley oli selle oma kirjas selgeks teinud. Aga nad arutavad seda White'si privaatruumis.

Tal oli küllalt aega, et läbida mõni tänav kuni St. James'si ja White'si džentelmenide klubini, kuid tema samm kiirenes sellegipoolest. Väljavaade eelseisvale

kohtumisele pakkus talle teatavat erutust ning ta oli nädalaid tagasi teadvustanud, et vajab midagi, mis hoiaks teda tegevuses.

Tema noorim vend Paine ja Paine'i naine Julia olid vähem kui aasta pärast abiellumist asunud elama perekonna mõisamajja Cotswoldsi idüllilises südames, oodates oma esimese lapse sündi. Talle meeldis muidugi väga, et vend tema katuse all on. Aga Paine'i poja sünd neli nädalat tagasi oli ta äärmiselt ebameeldivalt rahutuks muutnud.

Kahtlemata jumaldas ta oma vastset vennapoega, lastes paljudel juhtudel häbenemata leida end lastetoas, laps süles – vaatepilt, mille nägemine oleks suuremat osa Londonist šokeerinud, arvestades tema mainet süngusele lähenevalt siivsa mehena. Ometi oli see, kui ta jälgis Paine'i ja Juliat koos nende vastse pojaga, täitnud teda rahutusega ja tundeaga, et hoolimata kõigist saavutustest pole tema elu kolmekümne kaheksandal eluaastal täiuslik.

Loogiliselt võttes oli järeldus, et tema elus on midagi puudu, naeruväärne. Ta oli saanud oma tiitli noores eas, kahekümne kolme aastasena, kui tal seisis ees aastaid, et suurendada krahvkonna hüvangut ja võtta kasutusele kõik põllumajanduse ees avanevad tehnoloogilised edusammud. Seda ta oligi teinud. Samal ajal kui teised olid hädas kinnisvara haldamise aegunud arusaamade ja põllumajanduse langusega, edenes Dursley hästi. Dursley maavalduste ja nendega seotud inimeste eest vastutuse võtmine ei olnud väike asi. Tema edu oli nende edu.

Lisaks täitis ta kohustusi parlamendis, tulles linna, kui istungitel kaalukais asjades tema häält vajati. Ning tema pühendumus riigile ja kuningale ei lõppenud sellega. Napoleoni sõdadele järgnenud aastail oli ta täitnud oma kohust salajase diplomaatilise saadikuna Viinis, kui olid tekkinud pinged Balkani tuleviku suhtes. Temast oli saanud korrapärane uue Euroopa vastuvõtude külastaja päevil, mil riigid uute poliitiliste piiride ja privileegide üle läbirääkimisi pidasid.

Kuigi ta ei vajanud oma pingutuste avalikku tunnustamist, võis ta iseendale tunnistada, et tema pingutused on väarikat vilja kandnud. Tema elu ei olnud veedetud tühistes ja tähtsusetuis toimingutes, vaid taotluses üles ehitada impeerium, mis kestaks tema maisest elust palju kauem. Selliste saavutuste üle võiks inimene uhkust tunda. Tegelikult *peaks* üks mees sellise elu üle uhkust tundma.

Just sellepärast oli seesmine rahutus, mille all ta oli viimasel ajal kannatanud, nii kurnav. See oli esile kerkinud eikusagilt ja põhjuseeta. Selline nähtus oli eriti piinlik temataolisele mehele, kes evis kontrolli kõigi oma elu aspektide üle – tegelikult vajas seda. Tema puhul ei olnud tasakaalutus tavaline ega talutav nähtus.

Teisel pool tänavat ilmus nähtavale White'si fassaad. Sees ootas lunastus. Varsti vaigistab ta teda vaevavad ekslevad saatanad ja muudab oma elu jälle normaalseks.

